

LBRIS

We know
books

**LAURA
BARROW**

**CHEAMĂ
CANARII
ACASĂ**

EDITURA MIRON

SAVANNAH

*Muscadine, Louisiana**Februarie 1997*

Zgâriam stângaci stratul înghețat de pământ ce se încăpățâna să nu se lase pătruns de cazmaua tatălui meu. În afară de noi, era unul dintre puținele lucruri pe care le lăsase în urma lui. Rămăsese sprijinită de vechiul șopron de tablă, ca și când tata ar fi luat o pauză scurtă, după care ar fi urmat să apară, urlând la noi să nu mai umblăm cu lucrurile lui. Sunetul metalic al loviturilor se izbea de gardul de sârmă, iar eu mă luptam zadarnic cu greutatea ei. Razele timide ale soarelui de după-amiază făceau să strălucească mânerul ei uzat, însă lama era atât de tocită și acoperită cu noroi întărit, încât cazmaua devenise inutilizabilă, așa cum deveniseră și brațele mele slăbănoage.

Cu toate că nu era cu mult mai mare decât mine – avea pielea plină de pistrui și dinții înghesuiți – Sue Ellen își propuse o mână în șold și mă privea cu obrăznicia tipică adolescenților angoasați.

– Lasă-mă pe mine! La cât de încet te miști, ar zice omul că sapi cu un băț!

– Bine! am zis eu, și mi-am dus mâna liberă înghețată la frunte, să mă feresc de soare, apoi am aruncat mânerul în direcția ei. Dacă tu crezi că te pricepi mai bine, am continuat. Metalul a aterizat zgomotos, exact lângă adidașii ei murdari, iar ea a ridicat cazmaua, continuând să mormăie. În mod normal,

LIBRIS We know BOOKS

aș fi replicat cu o insultă răutăcioasă, dar am avut inspirația să o păstrez în minte, din motive practice. Ce făceam noi acum rămânea dovada existenței noastre acolo, dovada că am respirat aerul de acolo, că ne-am făurit amintiri în locul acela, unde am devenit o familie. Înainte ca toți să înceapă să ne părăsească.

Rayanne și cu mine o priveam pe Sue Ellen, care încerca la rândul ei să facă o groapă în țărână, deloc impresionată.

- Nu faci cum trebuie! i-a zis Rayanne. Trebuie să te lași pe ea cu toată greutatea.

- E prea tare! zise Sue Ellen, și trânti cazmaua cât colo, apoi se șterse pe obraz cu palma murdară; vântul îi flutura șuvițele șatene și-i colorase nasul în nuanța merișoarelor. Nu avem cum să săpăm o groapă destul de adâncă pentru vechiturile astea. Probabil că Sue Ellen considera că amintirile noastre sunt niște vechituri, însă eu le prețuiam ca pe niște artefacte valoroase, și le depozitam adânc în mine pe acelea care mi-au rămas, așa cum în fiecare vară conservam piersicile și alte bunătăți cu bunica. Eu le păstram pentru toată lumea, fiindcă trebuia să facă asta cineva. Dacă nu ar fi fost pisălogeala mea, toate ar fi dispărut într-o zi, ca petalele de margaretă spulberate de vânt.

Nu eram încă pregătită să renunț, așa că am strigat-o pe bunica, sprijinită de bătrânul Buick aflat pe alee, cu motorul pornit, pufâind valuri de nori cenușii în aerul hibernal. Înfofolită bine în haina ei roz, cu puf de gâscă, mai trase o dată din țigară, apoi o aruncă și intră pe poartă. Toată dimineața fusese ocupată să strângă cât mai repede lucrurile din căsuța modestă, dar chiar și așa, se chinuia și găfâia lovind cu cazmaua, până ce foarte curând reuși să sape o groapă de dimensiuni respectabile, pe fundul căreia noi putusem să ne lăsăm comoara. După ce ne lăsă să ne terminăm treaba, noi puserăm pe rând pământul la loc peste cutia de plastic, tasând cu grijă și formând deasupra un fel de moviliță.

– Haideti, fetelor! Trebuie să plecăm! se auzi vocea guturală a bunicii, acum urcată în mașină, unde fuma din nou și scotea pe geam valuri de fum.

Rayanne și Sue Ellen s-au întors și au rupt-o la fugă spre ea, dar eu am strigat în urma lor:

– Stați! Trebuie să promitem că ne vom întoarce peste o sută de ani!

Sue Ellen își arcui o sprânceană când se întoarse și mă privi de parcă mi-ar fi crescut încă un cap.

– Este cea mai mare prostie pe care am auzit-o vreodată! Peste o sută de ani și noi vom fi acolo, în pământ!

Am simțit cum îmi pierde tot avântul, dar le-am ajuns din urmă și am continuat:

– Bine, atunci! Peste un an! Crezi că un an ar fi de ajuns pentru ca Georgia să găsească drumul de întoarcere spre noi? Cât de mult va trebui să așteptăm?

– Ești proastă? Eu nu mă mai întorc aici peste un an, ca să sap după ceea ce adineauri am băgat în pământ, zise Sue Ellen. Este respingător!

– Vrei să spui *revoltător!* o corectă Rayanne.

– Știu cum se spune, replică Sue Ellen pe un ton disprețuitor, și-i aruncă o privire sfredelitoare, cu ochii aproape închiși. Insultarea inteligenței lui Sue Ellen fusese întotdeauna un motiv ce descătușa mânia infernului, însă niciuna dintre noi nu putea să reziste și să nu apese acel buton, ori de câte ori ni se ivea ocazia. Mai ales eu nu puteam rezista.

Probabil că Rayanne remarcase că mă aprinsesem, fiindcă se apropie de mine și mă cuprinse de umeri.

– Să zicem douăzeci și cinci! Până atunci vom crește și noi, vom avea un copil sau doi, căruia să-i putem arăta amintirile noastre.

Deși aveam ochii în lacrimi, îi eram recunoscătoare. Rayanne fusese mereu blândă cu mine. M-am gândit că Sue Ellen era atât de confuză fiindcă se afla la mijloc, între noi, fiind cu doar un an mai mare decât mine, însă suficient de matură, încât să-și țină deasupra mea înțelepciunea ca pe o armă. Nici nu o puteam condamna. Nici mie nu-mi plăcea deloc să fiu prinsă la mijlocul vârstelor, mai ales când împărțeam un pat sau ne așezam pe bancheta din spate a Buickului bunicii. Era un sentiment asemănător captivității, iar asta te făcea să vrei să țâșnești ca un cal temperamental.

– În regulă! am zis. Am schițat un zâmbet. Ele se întoarseră să se îndrepte spre mașină, dar știam că, dacă nu devenea o promisiune oficială, ele nu și-o vor ține niciodată. Sue Ellen avea un fel de a-mi permite să iau o jucărie uitată sau o cămașă ce îi rămăsese mică, după care, peste câteva zile, când mă vedea îmbrăcată cu ea, își retrăgea cuvintele și spunea că nu-și amintește de acea înțelegere. Tot atunci o smulgea de pe mine și o îmbrăca, deși se vedea clar că stă foarte întinsă peste pieptul ei, făcând-o să arate ca un păun umflat.

– Trebuie să jurăm! am zis, și am scuipat în palma murdară, apoi am întins mâna, pe care se scurgeau stropi ciocolatii de noroi.

Sue Elle își încrucișă brațele la piept și rămase încremenită precum un copac.

– Este dezgustător! Ai idee câte feluri de bacterii sunt în gura ta?

Eu m-am lăsat pe vine, apoi m-am așezat în fund pe pământul rece și am început să mă scobesc sub unghiile prea lungi, de sub care scoteam așchii negre, ca și când aș fi avut la dispoziție tot timpul din lume. Dar bunica nu părea deloc amuzată. Își scoase capul pe geamul Buickului și strigă mai tare decât huruitul motorului:

LIBRIS

We know
books

- Fetelor! Acum!

- Haide! spuse Rayanne, trăgând-o de mânecă pe Sue Ellen, apoi scuiță și ea în palmă și întinse mâna spre ea. Hai să terminăm odată!

Sue Ellen o privi dezgustată și duse celălalt pumn la gură, de parcă îi venea să vomite.

- Nu! zise ea încet.

- Bine! Atunci nu-ți mai împrumut walkmanul meu, ca să ascuți benzile cu cărțile alea stupide, pe care le iei de la bibliotecă. Rayanne îmi făcu semn cu ochiul, ca să știu că este de partea mea și mă trase de cot. Asta o scoase din minți pe Sue Ellen, care dădu afară aerul din piept, șuierând ca un raton turbat, apoi scuiță în palmă. Întinzând mâna bleagă spre ea, închise ochii atunci când pecetlui jurământul nostru, așezându-ne fiecare dintre noi palmele una peste cealaltă.

După ce ritualul se încheie, ne șterserăm scârbite palmele de blugii plini de noroi. Ele o zbughiră spre mașină, însă eu am rămas în urma lor, procesând mental totul.

Chipul Georgiei îmi revenea în memorie, cu nasul ei cârn, la fel ca al meu, ochii ei albaștri și un zâmbet încadrat de o coamă ciufulită, de cârlionți aurii. În ultimii ani mă bazasem pe surorile mele mai mari, ca să-mi spună ele cum să mi-o amintesc și să-mi umple spațiile goale din minte, unde existase cândva, numai că, de la o vreme încoace, ele nu mai păreau deloc interesate să vorbească despre ea. Îmi era teamă că îi voi uita fața, dar asta era o copilărie, știu, că doar eram gemene identice. Dar când ești soră geamănă vezi toate acele lucruri pe care ceilalți nu le văd - semnul din naștere sub formă de căpșună, de pe umărul ei stâng, apoi gropițele ei, care erau puțin mai adânci decât ale mele, felul în care ea închidea ochii aproape complet, atunci când o apuca o criză puternică de râs. Mama ne alesese numele fiindcă mereu își dorise să facă o călătorie până la

Savannah, Georgia. Spunea că este un oraș de poveste, ce are o personalitate proprie. Ne fusese sortit să creștem împreună, ca o pereche, și niciodată una să nu fie fără cealaltă. Însă viața a făcut o glumă proastă cu noi și iată-mă pe mine, rămasă – un oraș singuratic, fără statul lui. Acum, că și mama ne părăsise, mi se păru că am pierdut o țară. Puteam la fel de bine să fi pierdut întreaga lume.

M-am străduit cât am putut să le rețin fețele – pe al Georgiei, pe al mamei și pe al tatălui meu. Numai că amintirile sunt la fel de încăpățânate precum țestoasele cu urechi roșii, ce refuză să iasă din carapacea lor atunci când le atingi, ca să le vezi cum scot capul.

Și, oricât de mult mă străduiam să-mi amintesc, le simțeam cum se tot îndepărtează.

BUNICA

Martie 1969

Marylynn își cufundă mâinile în ligheanul ruginit, iar degetele ei amortite începură să caute prin apa săpunită, până ce găsiră pijama preferată a lui Frank, aceea cu trenulețe, pe care o pătase noaptea trecută, cât timp stătuse și plânse, până ce adormi, doar fiindcă ea îl obligase să coboare din patul lor și să se culce în camera fratelui său mai mare. Acum avea 4 ani, își aminti ea, ca să nu se mai considere vinovată, când văzu cum îi tremură bărbia după ce îl anunță că venise vremea să arate că a crescut și să se culce într-un pat de băiat. Mai important de atât era faptul că foarte curând urma să vină pe lume un alt bebeluș, care va dormi într-un landou, lângă patul ei, iar de dragul tuturor, ea spera că de data aceasta va fi fată. Dennis și Frank o aduseseră într-o stare de constantă epuizare cu luptele și certurile lor interminabile, care făceau toată casa să răsunе, în timp ce ea se chinuia disperată să facă ordine după tornada ce rămânea în urma lor. Era un adevărat mister pentru ea cum va reuși să se descurce cu trei copii.

Băieții se alergau printre cearșafurile zdrențuite atârinate la uscat, strigând unul la celălalt, sau oprindu-se să mai tragă cu bețele prin praful de pe jos. Cu o mână își proteja ochii de soare, iar parcă în urma celor doi distingea forma unei fetițe care alerga desculță, cu părul blond ca al Marylynnei, fluturând în vânt. Se frecă pe burtă și rosti încet câteva cuvinte liniștitoare.

Charlie o văzu pe fereastra de la bucătărie și veni la ea imediat. Își puse pe spatele ei palma unsuroasă și bătătorită de muncă, apoi o masă ușor, o trase încet spre el și o sărută pe gât, iar ea resimți pe piele ca un șmirghel bărbia lui nerasă de câteva zile.

- Nu mai face asta! Sunt transpirată ca un porc, zise ea zâmbind, și se retrase spre găleata cu rufe puse la înmuiat.

- Păi mie îmi placi așa, transpirată! El zâmbi în timp ce-i îndepărtă de pe fruntea umedă o șuviță rebelă, însă cum ea îl cunoștea foarte bine, își dădu seama că rânjetul acela cu jumătate de gură îi apărea pe chip doar atunci când dorea un lucru pe care ea nu voia să i-l ofere.

- Ce vrei, Charlie? Știu că vrei ceva, zise ea, și continuă să frece rufe cu mai multă putere decât era nevoie.

- Ce, nu mai poate omul să-și sărute nevasta și să-i spună cât e de frumoasă, fără să vrea ceva? rosti el, și își lipi buzele de obrazul ei.

Ea se mai retrase o dată și oftă exasperată.

- Da, unii bărbați pot! Dar tu nu poți, zise mai mult printre dinți, după ce scoase dintre buze un cârlig și atârnă pijamaua pe sârmă.

El dădu din cap, lăsă capul în pământ și luă un maiou îngălbenit din găleata cu rufe limpezite, pe care-l atârnă cu stângăcie, apoi îl prinse cu un cârlig lângă celelalte. Doar că pe Marylynn nu o convinse. Charlie Pritchett nu spăla rufe. Ea îi aruncă o privire tăioasă, smulse de pe sârmă rufa și o întinse din nou.

- Dă-i drumul! Spune odată! îl îndemnă ea, fără să-l privească.

El scoase din buzunarul de la spate un pachet de Camel, își aprinse o țigară, trase un fum și rosti cuvintele rapid, în timp ce scotea fumul pe gură, parcă amestecându-le, doar, doar o va îmbuna.

– Diseară se adună băieții să joace acasă la Burt. Ridică mâna, când o văzu că deschide gura să spună ceva. Stai, înainte să te zburlești la mine, miza este de numai douăzeci de dolari. Aș veni acasă înainte să te culci. Iar dacă voi câștiga, o să-ți cumpăr leagănul acela pentru copilaș, la care te-ai uitat. O strânse ușor de braț, dar ea îl privi cu flăcări în ochi, avertizându-l:

– Înțeleg! Făcu un pas în lateral și luă nervoasă altă rufă din lighean. Așadar, ți-ai aranjat să lipsești de la baia celor doi copii, de la cină și de la protestele lui Frank, doar ca să pierzi toți banii acasă la Burt?

El se frecă la frunte și închise ochii.

– Fir-ar să fie, Marylynn! Știi că sunt pe aproape în cea mai mare parte a timpului, când nu sunt la muncă.

– Sigur! Când nu ieși la pescuit, la vânătoare, la băutură, sau...

– Să știi că nu e corect din partea ta! zise el pe un ton ferm, care pe ea o irită. Te ajut și eu cu multe pe aici, chiar dacă mai rar, doar că sunt bărbat și vreau și eu să mai scot capul puțin.

– Dar eu nu aș vrea? se lamentă ea, și lăsă capul pe spate, mai degrabă dezgustată și amuzată de ridicolul comentariului lui.

– NU asta am vrut să spun! Îl văzu cum dintr-odată se dezumflă și bagă mâinile în buzunarele blugilor uzați. Ar trebui și tu să mai ieși să respiri puțin! Aș putea să mă ocup eu de băieți!

– Păi da, sunt sigură că băieții se vor simți bine cât voi petrece eu câteva ore la Piggly Wiggly. De cum aș pleca, tu sigur le-ai pune două boluri cu apă în curte și i-ai lăsa de capul lor. Charlie, nu sunt câini, se răsti ea, și aruncă spre el un tricou ud. Au nevoie de supraveghere! Dar eu? Își duse o mână la spate și pe cealaltă o lipi de burta care parcă stătea să-i explodeze. Este posibil să nasc în orice secundă, și am nevoie să știu că pot conta pe tine.

– Dar poți conta! zise el și aruncă țigara pe jos, o călcă apăsător, apoi se apropie de ea și își lipi fruntea de creștetul ei. Marylynn trase în piept un amestec de tutun cu transpirație și simți cum se topește cu totul, în timp ce el începuse să se frece de trupul ei. O uimea, dar o și revolta că întotdeauna el avusese acest efect asupra ei. Nu-ți mai face griji, Lynnie! O să fiu uite aici când ni se va naște fetița. O strânse de mână și o cuprinse cu mâna cealaltă pe după talie, legănând-o lent. Uite aici, iubito!

Marylynn îl studie cu coada ochiului și avu aerul că știe ea mai bine realitatea, dar se lăsă legănată, ba chiar schiță câțiva pași împreună cu el, care acum îi fredona la ureche o melodie a lui Johnny Cash. Stăteau lipiți, burta ei lipită de abdomenul lui, legănându-se la unison, în timp ce seara îi învăluia, iar norii rozalii, pufoși, se plimbau leneș pe cer.

– De unde știi că va fi fetiță? îl întrebă ea.

– Asta e ca și cum ai întreba de unde știi că răsare soarele. Nu știi cum să-ți spun. Pur și simplu știi, zise el zâmbind. Își lipi nasul de fruntea ei. Și-l sparse într-o bătaie la un bar, când o apăraseră de avansurile unui vagabond tupeist. De atunci, pentru ea, nasul lui era un memento al iubirii pe care i-o purta, iar forma lui era dovada că ar face orice ca să o protejeze.

Charlie avu dreptate. Era fetiță. Dar, ca de obicei, Marylynn avusese dreptate la rândul ei. Trei ore mai târziu, pleca singură cu mașina, spre spitalul General Muscadine, însoțită de doi puști care zbierau, drăcuindu-l pe Charlie până ajunse la destinație.

*
*   *
*

La ora 9.01 seara veni pe lume Beverly Jo Pritchett, plângând ca un pui de porc mistreț și cheală ca o lișiță. Cum nu putu să dea de Charlie, Marylynn o sună pe prietena ei Cricket,